

פרוטוקול ישיבת נשיאות

תאריך: 22.7.20

מיקום: זום

נוכחים/ות:

נוכחים/ות מהתאחדות:

שלומי יחיאב - יו"ר ההתאחדות
יולי הלל - סיו"ר ההתאחדות

נוכחים/ות מהיו"רים:

ירדן בן צבי - יו"ר האגודה באוני' ת"א
שי פודולר - יו"ר האגודה בעברית
שיר צדוק - יו"ר האגודה בבן גוריון
נתנאל פל - יו"ר האגודה בבר אילן
דניאל סלומון - יו"ר האגודה באריאל
לינוי נגר - יו"ר האגודה בטכניון
אור צברי - יו"ר האגודה במכללה למנהל
אביתר אסולין - יו"ר האגודה בבית ברל
אורן מטמון - יו"ר האגודה ברופין
יורי לוי - יו"ר האגודה בספיר
שירן עטרי - יו"ר האגודה בסמינר הקיבוצים
יפה טבז'ב - יו"ר האגודה באשקלון
לינוי ברו - יו"ר האגודה בעמק יזראל
דניאל איפלן - יו"ר האגודה בתל חי
נוי פארג' - יו"ר האגודה בפרס
נועה מימון - יו"ר האגודה באקדמית ת"א-יפו
יקיר ג'רסי - יו"ר האגודה בהדסה
מיכל סולומון - יו"ר האגודה הנכנסת בשנקר
תום פסח - יו"ר האגודה היוצא בשנקר
חורש קן - יו"ר האגודה בכנרת
אבי בוחבוט - יו"ר האגודה בק"י
אריאל אבוטבול - יו"ר האגודה בצפת
אלון באום - יו"ר האגודה באורנים
נעם ניר - יו"ר האגודה בגליל מערבי
עדי לוי - יו"ר האגודה בדוד ילין

סדר יום

בעקבות משבר האבטלה: החזרת הצעירים לשוק התעסוקה - דיוק ויציאה לדרך + דיון ראשוני בנושא שכר לימוד לקראת שנת הלימודים תשפ"א

שלומי: יש בימים האחרונים התדרדרות בחיי התעסוקה של הצעירים. אנחנו רואים שחיי הלילה נסגרים וזה משפיע בטווח הקצר ועל היכולת של הסטודנטים להשתכר. אנחנו מקבלים יותר ויותר פניות על סטודנטים שלא מצליחים לכסות את ההוצאות ולשלם מקדמות ללימודים לשנה הבאה. בנוסף, גם ממכם אנחנו מקבלים איתותים על המצב. יש סטודנטים ששולחים לנו הודעות לגבי המלגה ואנחנו רואים שזה הולך להתגלגל. אנחנו רואים השפעת מאקרו על התחומים עצמם על היום שאחרי. אנשים שמסיימים את התואר נכנסים לשוק שונה לגמרי. מדובר בדור צעיר שמקבל שכר יותר נמוך מהותיקים. יש השפעה רבה לאבטלה של צעירים. הם עלולים להיכנס לחובות, לחזור להורים ואף להפסיק את הלימודים. בנוסף, מתחילה להתגלגל הסוגייה של שכ"ל גם במוסדות המתוקצבים וגם באלה שלא. עולה השאלה, האם צריך לשלם שכ"ל מלא על לימודים בזום. צריך להבין את אזור הכאב שהסטודנטים מדברים עליו - האם זה כאב כלכלי או צרכני.

בשיחה עם הועד המנהל, עלתה הסוגייה המורכבת יותר היא שהיא התעסוקה. אנחנו צריכים להסתכל שנה קדימה ויש כמה רשתות ביטחון, אך המסה המסיבית יותר היא הישארות על הגלגל. אנחנו לא רוצים לדון במה הדרך הנכונה, חוץ משכ"ל שזה עניין של שטח. ברור לנו מהסבבים האחרונים שהסטודנטים לפעמים לוקחים צעד קדימה. אנחנו צריכים להבין את זה לא בגדר החלטה אלא הפעולה עצמה. ראינו זאת בסוגייה הכלכלית ובכל מיני סוגיות אחרות. אנחנו צריכים לקחת החלטה ראשונה, האם בסדר העדיפויות שלנו נמצאת הסוגייה הכלכלית של הסטודנטים שלנו, שהם האוכלוסייה העיקרית שנפגעת. אם לא תהיה סיטואציה פוליטית משמעותית, תקציב המדינה צריך לעבור תוך חודש וחצי בערך. חלון הזמנים להשפיע על תקציב המדינה ולהגיע להסדרים, יש מדינות גם ששמו את הצעירים בסדר העדיפות, אך כרגע במדינת ישראל זה לא בעדיפות שלה. יש כל מיני רכיבים במשרד הכלכלה ואנחנו צריכים לראות מה אנחנו עושים כדי לעלות את הסטודנטים לסדר העדיפויות. למשל הפחתה של חצונו לגביה, בדמי האבטלה לבני 28 ומטה, עברה אבל רק למי שיש ילד. כל הדברים הללו ביחד, הכאב של הסטודנטים, הפעילות שלהם, המקדמות. כל זה צריך להחליט האם זה בסדר העדיפויות שלנו והאם אנחנו צריכים לעשות מהלך. יש כאן אתגר רב של צעירים בהשגת תקציב וזה מחייב חד משמעית פעילות מאבקית, לא משנה כמה נדייק בדרישות שלנו. בכל המדינה יש אוכלוסיות שונות שצריכות עזרה כלכלית.

נעשה סבב ותגידו מה דעתכם לגבי העניין הזה. בנוסף לגבי העניין האם אנחנו צריכים לעשות מהלך.

נעם ניר: איני מבין מתי זה קרה שעברנו מסטודנטים לצעירים. אני חושב שצעירים זה לא המגרש שלנו ואנחנו צריכים להישאר בתור סטודנטים. הסטודנטים לא עובדים רק במסעדות ולא רק חיי הלילה, יש חנויות, רשתות ביגוד, מוקדים כאלה או אחרים. אותה קבוצה שלומי דיבר עליה, הראשונים המקטרים, צריך לזכור שהאוכלוסייה המבוגרת שמשלמת שכר נפגעת גם כן. אני חושב שההתמקדות שלנו צריכה להיות על סטודנטים נטו. עלויות של שכ"ל, עלויות של קורסים חוזרים, לא להיתפס על עניין שלומדים בזום וצריך להוריד במחיר, אלא למצוא נוסחה יותר עניינית. עשינו אצלנו סקר - לגבי הסוגיות הבוערות לסטודנטים. הרוב הצביעו מה מטריד אותם זה הטומקס, הסוגייה השנייה היא שכ"ל ובסוף יש ענייני אקדמיה. לגבי כלכלה ועבודה היו מעט מצביעים. לסיכום, צעירים זה מגרש שהוא לא לנו - צריך להישאר עם הסטודנטים. מדובר במספרים כמותיים.

דניאל: אני מגיבה לנעם, זה עניין של תזמון. כל הלחץ עכשיו הוא מבחנים, לימודים ושכ"ל. לדעתי זה מה שדחק את התעשייה הצידה. אם נעשה את הסקר באוגוסט תהיה תמונה אחרת. המצב התעסוקתי יותר מורכב בגליל ובפריפריה. אני עומדת מול סטודנטים במסגרות חינוכיות שנסגרות, ולאנשים אין פה עבודה. אני בטוחה שאם אשאל עכשיו זה יהיה המבחנים, ובהמשך תעלה הסוגייה הכלכלית.

תום: לעניין המספרים אני ממליץ לנעם להשתמש באחוזים כדי שיהיה יותר אמין. אותי מה שמטריד זה כמה הפתרונות שלנו מתאימים ביחס למציאות המשתנה. בנוגע למלגה אשמח לקבל עדכון, האם הסגירה של המערכות החינוכיות משפיעות על המלגה.

יולי: זה לא משפיע על המלגה, רוב הסטודנטים כבר התחילו את התהליך. הגענו להסכם שגם אם חלק מבתי הספר יסגרו הסטודנטים שהתחילו הם יקבלו הכל.

תום: אם אנחנו הולכים על זווית של אפשרות למצוא תעסוקה או מלגות, אנחנו יכולים להכות בסלע במשך ימים ארוכים ובסוף לא יהיה מזה תובנות. לקראת הפתרון אני חושב שצריך לקחת למקום קצת יותר פופוליסטי. במידה ונגיע להסכם על שכ"ל מול הות"ת והמל"ג זה יהיה יותר יציב.

שי: על פי רוב מוחלט אני חושבת שסטודנטים הם רובם צעירים. האוכלוסייה שאנחנו מייצגים היא אוכלוסייה שתיפגע גם עכשיו וגם בעתיד שתצא לשוק התעסוקה. נכון שאנחנו עכשיו מתעסקים במבחנים, אבל ממש בקרוב הסיפור הכלכלי הולך להתפוצץ לנו בפרצוף. השטח בוער ממש ואנחנו לא יכולים להתעלם ממנו לא בשום רמה. הסוגיה הכלכלית בעיני היא הכי קריטית, גם בהקשר תעסוקה. מי שיפגע מהמשבר הזה, רובם הם צעירים וצעירות. סוג המשרות שהסטודנטים יגיעו אליהם, הם יהיו חסרי ניסיון ועם שכר נמוך יותר. לדעתי לא נכון שנלך על משהו יותר צרכני או פונה למוסדות עצמם. אם נהיה בפיצוצים רחביים או בהשכלה הגבוהה זה לא כנס עמוס מספיק שנוכל לדרוש ממנו כסף. מדובר על תקציבים יותר גדולים ממה שהמוסדות שלנו מרוויחים בשנה. צריך לפנות למדינה. בסדרי גודל זה לא תקציב כזה גדול. אנחנו חייבים להיות לא רק חלק מזה, אלא להוביל את זה ואין ספק שצריך לחדד את הדברים. הדבר הזה קיים וצריך לקפוץ עליו.

נתנאל: אני מאמין שבסוגיה של שכ"ל אנחנו צריכים להיכנס בעובי הקורה. לדעתי אנחנו בפיגור מכיוון שעוד שבועיים שלוש, אנשים יצטרכו לשלם מקדמות. מדובר בסכומים גדולים בטח במוסדות הפרטיים. לא מדובר כבר רק על סטודנטים בתואר ראשון, אלא זה מגיע ברמה רחבת לכמויות יותר גדולות. אנחנו צריכים להתמקד בזה כמה שיותר מהר. זה כבר אמור להיות מעבר לדיון ראשוני. לגבי התעסוקה אני מסכים עם נעם שאנחנו קודם כל צריכים להתעסק בסטודנטים. לגבי שנת הלימודים הקרבה, אני חושב שהשכ"ל צריך להשתנות. המוצר הוא שונה - דמי אבטחה ורווחה, האם צריך לשלם אותם במלואם. לא נוכל להוריד לגמרי את דמי האבטחה, אבל צריך להתחשב במצב. שכ"ל צריך להיות נמוך באופן גורף. זוהי מלחמה שאנחנו צריכים להוביל.

שלומי: אני מסכים איתך שאנחנו בפיגור, השאלה האם אתה מבין שזה הפתרון ברמה של ייצב, או שאתה אומר שאם לא נתעסק בזה, נצטרך להתעסק בזה בעל כורחנו.

נתנאל: מתפיסת העולם שלי אני חושב שצריך להתעסק בזה. השנה זה סיפור אחר משנה הבאה. לגבי שנה הבאה יש סיפור אחר והשכ"ל צריך להשתנות. המוצר שונה וכיס הסטודנטים פחות מלא. זאת סוגיה שצריך להתעסק בה וברמה טקטית אם לא נתעסק בזה, נהיה חייבים להתעסק בזה.

אבי: מסכים עם נתנאל.

נוי: אני מסכימה עם רוב הדברים שנתנאל אמר אך חלקם לא. סוגיית שכ"ל היא בעייתית. לא אנחנו לא היו"ר ולא הקמפוסים בחרנו לשנות את מתווה הלימוד. יש כאן משבר בסדר גודל עולמי שגרם לנו לשנות את כל הסדר יום שלנו. הרמה של שכ"ל שהיה גבוה יותר ממקור הפרנסה שלנו. אתמול אחרי המון מו"מ הצלחנו להגדיל את קרן הקורונה למלגות ופתחנו פעימה נוספת. יש סטודנטים שבאמת צריכים את הכסף ויש את הסטודנטים שמנגד אומרים, שילמנו על איקס וקיבלנו Y ולכן הם צריכים את ההחזר הזה. מבדיקה מעמיקה, הוצאות של אחסון בענן, עריכת סרטונים כדי לחתוך, כל הדברים האלה אסור לנו להתעלם מהם. לפני פחות משנה מוסד להשכלה גבוהה נסגר. אנחנו לא צריכים להיות בטוחים שזוהי הדרך הנכונה לגמור את המשבר. במסגרת הזמנים שיש לנו, רק בשנה הבאה נוכל להבין האם הייתה יתרה של רווח ואם הייתה, אנחנו נצא ונלחם בזה כולנו. אנחנו נשלה את הסטודנטים ונפגע בשנים הבאות. אנחנו לא צריכים לראות מי דורש ומי מבקש, אנחנו צריכים להבין מי נזקק לזה באמת עכשיו. התחום הכלכלי כן על הפרק וחייבים לסייע מבחינת תעסוקה ופתרונות אחרים, אבל הוולנה רחבת זה לא הפתרון כרגע.

חורש: אני מתחבר לאמירה שלא דווקא אנחנו צריכים להציג את כלל הצעירים בארץ, זוהי מטריה רחבה שאני לא יודע אם בהרבה מקומות היא רלוונטית. אני כנראה לא מייצג טוב את החרדים בבני ברק שמקבלים את התקציבים יפה מאוד וכנראה לא ירצו לשמוע את דעתי ולכן אני לא מתיימר לייצג את הצעירים, ומצד שני אני כן יודע מה הצרכים של הסטודנטים אצלי במכללה ויודע לייצג אותם הכי טוב. לעניין הכספי, כסף ועבודה מתבלבלים ונקשרים אחד לשני בצורה לא נכונה. מדובר במשבר גדול, השוק מועט, עבודה תהיה בעייתית בתחומים שונים וצריך לחשוב איך אנחנו נותנים כלים לאנשים שלמדו מקצוע. אנחנו צריכים למצוא כלי לתעסוקה עד שהשוק הזה יעבור ואולי באמצעות קורסים והכשרות נוספות. צריך לעזור להם לסגור את הפער בתעסוקה שקיים עכשיו בשוק. צריך לתת אפשרות לסטודנטים לקחת קורס ולקבל מקצוע שיהיה יותר פרקטי לעולם היום. המדינה צריכה לממן את זה וכך סטודנטים שמסיימים את התואר והוא לא מבוקש פתאום, בנתיים שלא ירוויחו בתחום שהם למדו, יהיה להם מקצוע שיכול להחזיק אותם ולעזור לכלכלה להתאושש. אני חושב שצריך לחשוב על זה בהיבט היותר גדול. בנוסף, עם זה נוכל לשפר את איכות ההוראה ולא להוריד את התקציבים שאיתם המוסדות יכולים לעבוד. צריך לתמוך בסטודנטים שלפני נשירה ולתת להם פתרון, אך לא באופן גורף.

שלומי: אבקש שהשיח לא ילך רק למאבק של שכ"ל. ברור לנו שהאתגר הכלכלי מורכב מכמה זוויות. יש את העניין של המקדמות שסטודנטים לא יכולים לשלם, יש כאלה שחושבים שהמוצר לא טוב. ראשית, מה אתם מרגישים מבחינת הסטודנטים שלכם, מה המצוקה שלהם? האם צריך לצאת למאבק? בנוסף, תתייחסו לעניין שכ"ל.

יפה: לגבי מה שהסטודנטים מרגישים הם מרגישים מרומים. המכללה כן באה לקראת מקדמה כדי שסטודנט יוכל לשלם עם המענק של הצבא שנכנס בספ"ל. לגבי הנושא של שכ"ל, על פי דעתי האישית, אני מרגישה במשבר הזה היינו די מאוחדים, אך לצידנו כויר"ם הייתה פחות דומיננטית. הגיע הזמן לעמוד עם עמוד שדרה ולהסביר שזה מכללה וזה לא שוק. אני מבינה תכאב, אבל אני לא רוצה להזיל את האקדמיה. אם זה צודק להוריד זה בסדר, השאלה היא לא על תחושות, אני רוצה נתונים. אם צריך, אני שם בכל הכוח, אבל לא על בסיס תחושות של סטודנטים. לעניין הנושא שחורש אמר וגם דיברנו עליו בצוות אסטרטגית, לא צריך להתעסק במענקים יותר, לא להתעסק בפלסטר. צריך לדאוג לסטודנטים לתעסוקה. הם צריכים להיות מועסקים ולקבל פרקטיקה וניסיון. לעניין המשבר הכלכלי, בלי קשר לשכ"ל - בואו לא נהיה כמו הממשלה, החלטות שבאות בעקבות לחצים לא טובות ואנחנו צריכים להיות להנהיג ולהוביל ע"פ הערכים שלנו.

אריאל: צריך לתת למי שרוצה להתמקצע וללמוד להיכנס לאקדמיה. בנוסף, צריך לקדם מקצועות נדרשים ולנווט לשם סטודנטים שרוצים ללמוד וע"י מענקים. דבר נוסף הוא לתת לסטודנטים שעכשיו סיימו או באמצע, לתת להם לעבור למסלולים אחרים מבלי להיפגע.

דניאל איפלן: אני מסכימה עם דברי יפה. עם ההוזלה אני מסכימה, אך מהסטודנטים עולה קושי כלכלי מאוד קשה. יש סטודנטים שלא יכולים לשלם את המקדמה ואומרים שהם לא משלמים עד שידעו מה יהיה שנה הבאה. יש כאן קושי רב וחזק. אני חושבת שיש מקום להוזיל את שכ"ל ברמה מסוימת לא בהרבה. המרצים צריכים לקבל את הכסף, אך יש דברים שכן נחסכים. אני חושבת שזה צריך להיות מהלך רחבי כי הסטודנטים סובלים ופשוט אין כסף.

שלומי: איפה את רואה את המקום שלך כאגודה בדבר הזה?

דניאל איפלן: בעיניי צריך לקדם תעסוקה איכותית לסטודנטים וגם להוביל מהלך של שכ"ל לשנה הנוכחית.

דניאל שלומן: מה שבוער כרגע לסטודנטים זה המבחנים. עוד שבועיים שלוש יתחיל להגיע פיצוץ לגבי השכ"ל. אני חושבת שצריך להגיע על מה ששלומי אמר אבל זה חייב להגיע מזה. אם נגיע ישר לתעסוקה יגידו שאנחנו מנותקים. אנחנו צריכים להבין מה שהולך בשטח ואם לא נוביל נהיה מובלים.

אור צברי: אני ממשיך את הקו של דניאל. עוד שבועיים נגמרים המבחנים ויש כבר מחאה מתגבשת והולכת לצאת. לדעתי נקודת הזעקה של הסטודנטים היא שלראשונה יש משהו משותף לכולנו גם מתוקצבות וגם לא. אנחנו נכנסים כבר כמעט לחצי שנה של משבר וזה מרתיע בכל סכום. פתרון לטווח ארוך הוא התעסוקה וזה מבורך. בטווח הקצר, עוד חודש סטודנטים הולכים לדבר על שכ"ל. אנשים נפגעו מבחינה כלכלית ואי אפשר להתעלם מזה. להיכנס לסיפור האם המוסדות חסכו או לא, או שלאנשים אין כסף. אפשר להתווכח על זה אבל צריך להבין מאיזה צד תוקפים את זה נכון. חשוב להבין ואתייחס לדברי יפה, אי אפשר להתעלם מזה. זה בסוף יבוא מהציבור שלנו. גם אם מאמינים וגם אם לא, אנחנו צריכים להתייחס לזה. בסופו של דבר, הפתרון לא יכול להגיע מהמוסדות. אם מדובר ב - 20 אלף סטודנטים שכל אחד רוצה החזר של 2,500 ש"ח, מדובר בתקציב של מיליונים והמוסדות לא יעמדו בזה. צריך להרים צוות שמנסה למצוא את הפתרון. הנושא הזה משתרך להמון כיוונים וזה מתחיל להיות משותף לכולנו. יהיה גל שני של הפן הכלכלי. אם נברח לתעסוקה אנחנו נעשה צחוק מעצמנו. צריך להסביר להם גם אם כן וגם אם לא.

שלומי: מצד אחד אתה אומר שזה יבער, ומצד שני אתה אומר שהפתרונות תעסוקה זו לא הזווית, מה כן.

אוב: יש הבדלים כאן. עד עכשיו זה פחות הפריע, אבל הסמסטר עומד להיגמר וזה יעלה. אני רוצה לצאת בקמפיין הסברה ולשקף את המציאות בשטח. צריך לתת עמדה של האגודה ולא להתעלם מהנושא. אם אנחנו מדברים כהתאחדות, יש לנו כוח לדרוש עזרה כלכלית מהממשלה. אני חושב לתת סוג של הלוואות גדולות עם סטודנטים שיחזירו את הכסף כשיסימו את הלימודים. צריך לתת מענקים רוחביים לכולם. הפתרון מהמוסדות לא יקרה ולא יכול לקרות, הם עסק פרטי לכל דבר. הדבר שכן ניתן לדרוש זה הכסף מעבר, אבטחה ניקיון ועוד. הכסף הגדול הולך למרצים, לתחזוקה ולהנהלה.

אבי: לדברי צברי, זה לא שזה פחות במתוקצבים, הם מסיימים לשלם מוקדם יותר. הסוגיה חוצה את כל הסטודנטים או רובם. סטודנטים זה עם במצוקה וכמו שכל הסקטורים דואגים לעצמם, וזה לא אמור לבוא מהמוסדות זה צריך לבוא מהממשלה. כל סקטור מושך לכיוונו מיליארדים. צריך לקרות משהו בנושא הזה ובהול. השטח כבר התחיל לבעור למרות שאנחנו במבחנים. יש סטודנטים שמסיימים את התואר ועכשיו תהיה להם בעיית תעסוקה, אבל קודם צריך לפגוע בבטן וכרגע זה שכ"ל. זה לא צריך להיות גורף, זה יכול להיות על פי מיקום ועל פי הכנסה. באמצע הסמסטר אנחנו השתקנו את הסטודנטים. זה חייב להיות בסקירה גם לטווח קצר וגם טווח ארוך.

עדי: לעניין הצעירים, אני חושבת שזה בילד אין - סטודנטים וצעירים זה דבר אחד ואיתנו או בלעדינו יש את המחאות ואני חושבת שיש שינוי שנצטרך לחולל. אין כאן שאלה האם אנחנו צריכים להיות חלק אנחנו כבר חלק. יכול מאוד להיות שאנחנו כן צריכים לשמר את הדרשה שלנו ולאחר את הכוחות, ולהביא את זה בפן הסטודנטיאלי. אבל חד משמעית אנחנו שם. כל מחאה היא פוליטית ואם נרצה ואם לא נתגבר על זה שהיא פוליטית ונבין שהיא יכולה להיות חלק ממנה. לגבי השכ"ל - תואר עולה כסף ואני חושבת שברמה הפרקטית, בכמה נרצה להפחית, על חשבון מי זה בא. לא משנה איזה מענק יהיה עדיין סטודנט שלא יכול לשלם לא ישלם. צריך לחשוב בהיגיון מול הדבר הזה וזה עוד בלא מתוקצבים. במתוקצבים זה קצת פחות, למרות ששם יותר קל לטפל כי מדובר בסכומים נמוכים יותר. מותר לנו להגיד שמגיע לנו, אבל לדעתי תואר עולה כסף ואף אחד לא ביקש שתבוא הקורונה. יש כאן חוסר ביסוס.

חורש: לא רק כי מגיע לנו, כלכלית שווה להשקיע בנו. ההון האנושי זה המשאב טבע שלנו ואם נדע לפתח אותו אז הכלכלה תתפתח והמדינה תתקדם.

אור צברי: אני מגיב לעדי ואני מבין שיש צורך להגיב בטווח הקצר לכל הסיפור הזה. אנחנו כבר ארבעה חמישה חודשים לעסנו את הנושא הזה ואני חושב שצריך לפתוח קבינט בנושא שכ"ל ולמצוא פתרונות, לא דווקא בכיוון המוסדות, אלא מהממשלה. יהיו כאן סטודנטים שאין להם כסף לשלם, יפרשו וגם יש כאלה שלא יכנסו לשוק העבודה.

עדי: אנחנו לא בסדר עדיפיות כרגע, מי ישלם לנו את הכסף הזה.

שלומי: בסוף אני חושב שברור לנו שהפתרון המהותי למצוקה הוא השוק התעסוקתי שהוא פתרון קצר-בינוני-ארוך. אם עכשיו 300-400 אלף אנשים שלא עובדים יחזרו לעבודה, הפתרון יבוא יותר מהר. זה יכניס אותנו לרגיעה. שאדם יודע שהוא קם בבוקר, הולך לעבוד ויש לו תלוש, זה שונה מאדם שלא יודע מה יהיה איתו עוד חודשיים. הטווח הבינוני-ארוך אומר על עניין המשרות. יש סטודנטים גם שעובדים במשרות מצוינות וגם זה נקטע. באנגליה הבינו שיש פער, לקחו סכומים אסטרונומיים ובנו מערכי התמחויות במסות. ברור לנו שאלה הדברים שצריך לעשות שיח עליהם. סטודנט שלא ישלם מקדמה לא יוכל להירשם לקורסים. על זה דורשים פתרונות וזה טווח קצר שצריך להתייחס אליו. אני חושב שצריך לדעת לשלב ביניהם. המדינה עכשיו לא תבוא ותזרוק על ציבור הסטודנטים כספים. יהיה להם קל להשקיע על התמחויות. הם מנקים שולחן ולאט לאט מתעסקים בתחום. השאלה לגבי הדור הצעיר זה עכשיו. התקציב הקרוב מדברים האם יהיה דו שנתי או חד שנתי. צריך לדייק מה המטרות שלנו לטווח קצר-בינוני-ארוך ולהבין שצריך לצאת למערכה מהר אבל היא תהיה ארוכה. אף אחד לא יודע לצפות את המשבר הכלכלי שיהיה. צריך לדבר על עניין של סוגיית השכ"ל. יש אגודות שאמרו שהם לא רוצות לגעת במוסדות. יש כאן דרכים אחרונות למצוא פתרון על שכ"ל כמו הלוואות עם החזר עתידי או פריסה. נצטרך לשבת לדייק את הדברים וגם תוך כדי שיחה אנחנו אוספים מחשבות. לאור מה שקורה ברחוב, לאור ממשלה שעובדת על פי לוחות זמנים ותכנית כלכליות, דבר שלא יהיה מהיר ולא יערב רשת ושטח, לא יצליח. יש כאן שינוי של תקציב המדינה. ההחלטה אם אתם שואלים אותי, ברמת החזון ננסה לשייך ונקים צוותי עבודה, אך אני רוצה להבין האם אנחנו מוכנים לצאת למאבק ואנחנו מבינים שיש פה מאבק. יש כאן קושי שאנחנו צריכים להיות מודעים אליו, נקודה אחת זה דברים בירוקרטיים ונקודה שנייה, בתוך דלי של מחאות שיש בארץ, השיח הוא פוליטי. יש לשנות את סדר העדיפויות של הממשלה. האתגר הוא שיש קולות בקרב האנשים שבאים, מסתובבים וזה לא משנה איפה נהיה, ברשתות או בשטח. התפיסות מפלגתיות. תמיד השלטון יעשה בהתחלה הפרד ומשול - למשל עם העצמאיים, והשיטה השנייה היא מספיק שיש פעם אחת אמרה מול בן אדם, לא לגופו של הרעיון אלא לאדם, הדברים מתהפכים. ההחלטה שצריכה ליפול פה היא האם זה עומד בסדר העדיפויות שלנו. יש ציר אקדמי שצריך להיערך אליו לגבי הלימודים המקוונים ואנחנו נעבוד עליו עם הצוות המקצועי.

עדי: אי אפשר להגיד ולקום לשרוף צמיגים. אם לא משנים את המפה הפוליטית זה לא עוזר.

שלומי: אני איתך במחשבה ואני אומר שזוהי מערכה שצריך לצאת אליה בבזק, בעל כורחנו אם לא נתעסק בזה אנחנו נובל למאבק. האם אנחנו נכנסים בזה ושמים אול אין ואז כבר עכשיו נפתח קבוצות ונתמקד. אנחנו צריכים להיות בנימה שונה אבל בהבנה שצריך לפעול מהר כי משהו קורה בשטח. זוהי מערכה ארוכה וצריך לדעת אם נכנסים בכל הכוח.

יפה: זה בסדר שאני מייצגת ציבור אבל אני לא יכולה לתת לשטח להוביל את זה. אנחנו צריכים להיות מקצועיים ולא לצאת רק כי אנשים צועקים שכואב להם.

אבי: אנשים צועקים כי כואב להם.

יפה: אני מבינה את הכאב הזה, אבל אנחנו לא צריכים להתנהל במצב של לחץ, אלא להתנהג בצורה מקצועית יותר. אני רוצה לראות נתונים.

אבי: אנחנו צריכים לחתוך בבשר החי בדרך כזו או אחרת. אם ניאבק רק על הלוואות ופריסה, יצחקו לנו בפרצוף וזה לא יהיה רלוונטי. יתרה מזאת לגבי רלוונטיות של אגודות. אם לא נצליח להוריד את השכ"ל גם אנחנו לא נהיה רלוונטים. אנחנו כן קשובים ואני לא רואה שמישהו מנהל אותנו. אנחנו כן השתקנו עד עכשיו את הסטודנטים אבל שנה הבאה זה אחרת. אנחנו צריכים לבנות תכנית מקצועית ואנחנו חייבים להתעסק בשכ"ל גם אם זה לאוכלוסיות מסיימות או לכולם.

יפה: לכל פעולה חשוב שיהיה גיבוי ועם כל הכבוד לקולות השטח ולא אכפת לי שאני בדעת מיעוט, חשוב לי שזה יהיה מבוסס.

נעם: ממה שאני שומע משלומי, נשמע שיש דרך פעולה שנוצרה ובעצם כל הדיון שהתקיים פה אין התחשבות בדברים שנאמרו. בינינו ברמה של משפחה, הסיסמא שהסטודנטים היא מנוע צמיחה, לצערי הרב אנחנו משתמשים בקאבר של ההתאחדות ומציגים אותו ככה, אבל ההיסטוריה מראה שמנועי הצמיחה אף פעם לא היו צעירים לא בשום שנה ובשום משבר. אנחנו לא נכנסים לנושאים פוליטיים. יש כאן בארץ צמיחה כל עשור תוחלת החיים עולה בשנתיים ואנשים יוצאים לפנסיה מאוחר יותר ויש עומס על שוק התעסוקה. ההצהרה שלנו לא צריכה להיות במבסטיט כי יש כאן התעלמות מחלקים נוספים בפאזל.

שלומי: צריך לדעת לגזור את הדברים ולפני שאנחנו יוצאים לקבוצות צריך להבין את הפעולה הכללית.

יהיו שלושה צוותי פעולה - (תכף ישלחו לינקים וכל אחד יכול להיות בצוות אחד)

1. מטרות, וויז'ן בנושא התעסוקתי - לנסות לאתר את אזורי הדרישות.

2. צוות שכי"ל - צריכים להבין מה הדרישה שלנו.

3. צוות שטח, קמפיין ודיגיטל - לוקחים את המטרות משאר הצוותים ובונים את תפיסת המחאה.

צריך לעבוד מהר אבל לייצר חיבור ותודעה. צריך להסביר את סדרי העדיפויות שלנו. המחאה לא יכולה להיות רק בדיגיטל אלא גם בשטח.

טיים ליין ראשון - אבקש שעד מחר שיהיה לנו צעדים קטנים ראשוניים שהצדדים לפחות דיברו על הנושא.

טיים ליין שני - אנחנו חייבים להתחיל לדרדר את המסרים כבר בשבוע הבא.

זה שסדרי העדיפויות של הצעירים לא נמצאים זה מצב שאם יש קבוצה אחת שתהפוך את זה, בתפיסה, זה אנחנו. תודה להרכב שנשאר עד עכשיו.

20:20 - הישיבה ננעלה.